

L'ex-president Jaume Matas i el periodista Antoni Alemany. El primer ha estat condemnat a 6 anys de presó i el segon, a 3 anys i 9 mesos.

Avís als navegants

La sentència contra Matas és la pitjor notícia per a la llarga llista d'encausats en casos de corrupció política a les Balears, inclòs Urdangarin.

Ja és prou sabut de tothom. Jaume Matas va ser condemnat a 6 anys de presó i el periodista Antoni Alemany, a 3 anys i 9 mesos. No són a la presó, però, tot esperant la resolució del Tribunal Suprem del recurs que ambdós han presentat –vegeu requadre. Ningú no dubta, a Palma, que l'alt tribunal espanyol confirmarà la condemna de presó, tot i que podria ser que la rebaixàs una

mica, com ha fet en algunes altres ocasions. Cal recordar que a partir d'una condemna de dos anys es dona per feta l'obligació inexorable de complir la pena entre barrots. No se sap, naturalment, quant de temps es torbarà el Suprem a emetre sentència definitiva. Però per a tenir-ne una idea es pot recórrer als antecedents de polítics illencs condemnats per delictes relacionats amb la corrupció:

Eugeni Hidalgo, ex-batlle d'Andratx (PP), va ser condemnat a presó i el Suprem no ho confirmà fins a un any i mig després, mentre que a Bartomeu Vicens, ex-secretari general d'Unió Mallorquina i ex-diputat al Parlament balear, el Suprem li confirmà la condemna a presó –si bé una mica rebaixada sobre la inicial–, només sis mesos després de la sentència primera. Si fos semblant al segon cas –que pareix que ho pot ser– cap a la tardor hi podria haver resolució ferma i així sabríem si Matas ingressa a la presó o no.

Més casos. Encara que l'ex-president illenc i ex-ministre espanyol no anàs a la presó pel primer cas pel qual ha estat jutjat i condemnat, té un futur força fosc. O potser caldria dir negre com el carbó. Perquè hi ha un

Per què no va a la presó

Ha estat molt comentat el fet que la fiscalia anticorrupció no hagi demanat l'entrada immediata a la presó de Jaume Matas, ni tampoc la del periodista Antoni Alemany, també condemnat en el mateix cas. No ingressen a la presó perquè, segons que explica el fiscal Joan Horrach a l'escrit que va adreçar a l'Audiència Provincial, no hi ha cap motiu per a fer-ho abans que el Tribunal Suprem espanyol no hi digui la seva. Matas és totalment controlat –el jutge li va retirar el passaport– i no ha fet cap menció d'eludir la justícia.

Dit d'una altra manera, no hi ha risc de fuga i, per tant, les mesures preventives es mantenen tal com foren decretades pel jutge.

És rellevant de saber que Matas no és l'únic polític illenc que ha estat condemnat per delictes relacionats amb la corrupció política i que no ha entrat a la presó fins que el Suprem no s'hi ha manifestat. De fet, els únics tres polítics balears encarcerats per aquest motiu hi entraren quan el Suprem confirmà que en efecte hi havien d'entrar: Eugenio Hidalgo, Jaume Massot i Bartomeu Vicens.

Val a dir també que el fiscal anticorrupció Joan Horrach confia que el Suprem validarà la sentència emesa a Palma. Si així fos, com tot pareix indicar que serà, aleshores Matas aniria a la presó.

caramull de casos que l'esperen, com a encausat, als jutjats de Palma. Tal com ja ha explicat EL TEMPS en diverses ocasions, el cas *Palma Arena* només és el nom de la matriu basada en una investigació, a partir de la qual el jutge instructor ha anat obrint allò que se'n diuen *peces separades*. És a dir, a la pràctica, casos diferents. En total són 26 casos, comptant la

matriu. Dos d'aquests casos ja han estat arxivats i un –el que ens ocupa– ja ha estat jutjat a Palma. Per tant, n'hi queden 23. Naturalment, no vol dir que tots acabin convertint-se en judicis orals i, si fos el cas, no significa que Matas hi sigui jutjat, perquè el seu advocat té nombrosos recursos presentats amb l'objectiu que sigui exonerat de bastants casos.

A banda que pugui passar en el futur, d'una manera immediata Matas haurà d'encarar un segon judici. Es tracta de la peça separada que ha investigat el cobrament per part de l'esposa de Matas, Maite Areal, d'un sou que li pagava un hotel per a no fer res. L'acusació creu que era en canvi de favors del president, la qual cosa podria ser un delictes de suborn. Per aquest cas serà jutjat per un jurat popular. Si fos condemnat per segona vegada, aleshores sí que és possible que, per l'acumulació de penes, hagués d'entrar a la presó.

Més peces que esperen l'ex-president balear són, per exemple, la que investiga el famós palauet del carrer de Sant Feliu. És a dir: si Matas i la seva esposa usaren diners de procedència il·legítima per a enriquir-se. Aquesta és la primera investigació a la qual hagué de fer cara Matas. Un altre de molt famós és el cas matriu: el *Palma Arena*. El sobrecostruït que tengué la construcció del velòdrom i part del qual podria haver destinat a finalitats del tot il·lícites. No és pas menys famós el cas que s'ocupa d'investigar les presumptes irregularitats en el projecte que havia de ser el palau d'òpera de Palma, al Moll Vell –a l'estil del de Sydney–, que va projectar Santiago Calatrava. És una obra que no s'ha fet, però que costà a les arques públiques 1,2 milions d'euros, pagats sense cap concurs. I, és clar, entre els altres casos coneguts i no tan coneguts, Matas també es troba implicat en la peça més destacada del rànquing de la morbositat popular i mediàtica de mig món. És el que afecta de ple Iñaki Urdangarín, el gendre del rei espanyol, Joan Carles de Borbó.

Urdangarín. És el cas de més rellevància social i política. Quan l'exjugador d'handbol del Barça es des-

plaçà a Palma per a declarar, el dia 25 de febrer passat, l'esperaven prop de 200 periodistes acreditats, tant de les Balears com de la resta dels Països Catalans, de l'estat espanyol i d'arreu: japonesos, xinesos, russos, argentins, mexicans, nord-americans... El cas, com és prou sabut pels lectors d'EL TEMPS, és la famosa *Peça 25* –ja s'hi pot donar nom propi– en la qual hi ha implicat l'espòs de Cristina de Borbó. La notorietat d'Urdangarín ha fet baixar la presència de Matas en la imputació a un nivell quasi anecdòtic.

Val a dir que, malgrat ser peces diferents, la condemna a Matas –i, també, al periodista Alemany– és considerada en ambients jurídics de Palma com una molt, molt mala notícia per a Urdangarín. Perquè la defensa de l'ex-president balear –en el cas jutjat– es basava en el fet que ell no tenia res a veure amb les suposades irregularitats; que, si de cas, serien qüestions administratives; que ell prenia les grans decisions polítiques; que ell no havia intervingut directament en la contractació fraudulenta... Recorda molt tot allò que digué Urdangarín quan declarà davant el jutge instructor. Per aquesta banda, doncs, les coses se li han complicat una bona mica.

Però, a més, la primera condemna a Matas, implícitament, no fa sinó avalar absolutament la tasca instructora duta a terme pel jutge José Castro i pels fiscals anticorrupció. Això vol dir que s'esvaeix l'esperança de molts encausats en totes les altres peces que la instrucció i els mètodes investigadors dels fiscals –els famosos pactes amb acusats menors que n'acusen uns altres en canvi de penes petites que no impliquen entrada a la presó– fossin posats en dubte per la sentència. No ha estat així en absolut. Per tant, per aquesta banda Urdangarín tampoc no pot esperar res de bo.

Uns dels missers més veterans de les Balears i que fou l'advocat de Matas fins que el canvià per l'actual, Rafel Parera, va dir després de saber la sentència que era “un avís als navegants”. Urdangarín navega per aigües mallorquines.

Miquel Payeras